

Čís. 13111.

Směnečný platební příkaz, jenž nebyl dlužníku řádně podle § 106 c. ř. s. doručen, nenabyl moci práva a nestal se exekučním titulem, třebaže se dlužník o obsahu příkazu dověděl jiným způsobem než řádným doručením. Tento nedostatek předpokladu právní moci a vykonatelnosti směnečného platebního příkazu nebyl odčiněn ani tím, že se dlužník ani proti povolení exekuce nebránil rekusem, a má dlužník právo brániti se proti exekuci žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř. Mohl-li se však brániti proti povolení exekuce rekusem a neučinil tak, nýbrž volil nákladnější cestu sporu, nelze uznati útraty sporu za účelné a potřebné k obhájení práva ve větším rozsahu, než kolik by si vyžádalo podání rekursu. Podlehnuvšímu vymáhajícímu věřiteli nelze ovšem přiznati nárok na náhradu jeho útrat pro nedostatek podmínek § 45 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1933, Rv I 800/32.)

Na základě směnečného platebního příkazu, jenž nebyl doručen do vlastních rukou dlužníkových, vedl vymáhající věřitel proti dlužníku exekuci. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se dlužník na vymáhajícím věřiteli nepřipustnosti exekuce, ježto mu směnečný platební příkaz nebyl doručen do vlastních rukou. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby a uložil žalovanému, by nahradil 180 Kč útrat.

D ů v o d y:

Podle zjištění procesního soudu, jemuž v odvolání žalované strany nebylo odporováno, nebyl směnečný platební příkaz, jenž byl exekučním titulem v exekuci, o jejíž nepřipustnost se žaluje, doručen do vlastních rukou žalobcových a nebyly při doručení zachovány předpisy § 106 c. ř. s. Doručení nebylo tedy řádně provedeno. Proto jest uznati za správný názor procesního soudu, že směnečný platební příkaz nenabyl moci práva a nestal se exekučním titulem, na čemž nic nemění, že se žalobce o obsahu příkazu jiným způsobem než řádným doručením dověděl. Nedostatek řádného doručení, předpokladu právní moci a vykonatelnosti exekučního titulu, nebyl odčiněn ani tím, že se žalobce ani proti povolení exekuce nebránil rekusem, a žalobci nelze proto odepříti právo brániti se proti nepřipustné exekuci žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř. (sb. 6725, 11774). Odvolací soud neposoudil tedy věc správně, zamítнув žalobu proto, že prý měl žalobce podati námítky a že exekuční titul nabyt moci práva, an tak neučinil. Bylo pak změnou obou rozsudků vyhověti žalobní prosbě. Právem se však žalovaná strana bránila již ve sporu proti tomu, by žalobci byly přiznány útraty sporu, při čemž ovšem ne zcela případně poukazovala k tomu, že zaviněním žalobcovým platební příkaz nabyt právní moci. Žalobce měl a mohl se brániti rekusem proti povolení exekuce (sb. 12328). Nepoužil-li tohoto opravného prostředku, ač by byl spojen s menšími náklady a vedl rychleji k cíli, nelze uznati útraty spojené s nákladnějším

sporem za účelné a potřebné k obhájení práva ve větším rozsahu, než kolik by si bylo vyžádalo podání rekursu. Všecky ostatní náklady sporu, jež mu vzešly, a to i v opravném řízení, padají tedy na jeho vrub. Podlehnuvši žalované straně nelze ovšem přiznati nárok na náhradu jejích útrat, protože tu není podmínek § 45 c. ř. s.

Čís. 13112.

Vydržeti lze i právo na omezení reálného břemene.

Bylo-li právo školní obce na dodávání dříví z velkostatku vykonáváno jen tak, že dříví nebylo velkostatkem vydáváno bez zaplacení poplatku, nepadá při čtyřicetiletém trvání (§ 1472 obč. zák.) tohoto omezení výkonu práva na dříví na váhu, zda školní obec byla oprávněna bez vyššího souhlasu platiti požadovaný poplatek čili nic, aniž sejde na tom, že poplatek byl proměnlivý, jen byl-li požadován a placením uznáván jako právo velkostatku.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1933, Rv I 982/32.)

Žalující školní obec O. domáhala se na žalovaných majitelích velkostatku bezplatného dodání 37 prostorových metrů dříví k topení, opírajíc se o závazek žalovaných v tržové smlouvě ze dne 29. dubna 1848. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaných a uznal je povinnými dodati žalobkyni 37 prostorových metrů dřeva proti zaplacení 20 Kč za každý prostorový metr, tudíž proti zaplacení 740 Kč. Důvody: Jest nesporno, že tak zvané školní dříví bylo po více než čtyřicet roků dodáváno, a že žalobkyně po celou dobu — tedy po více než čtyřicet let — při odběru tohoto dříví platila poplatek. Žalující strana tvrdí, že dříví měla dostávati bezplatně; toto tvrzení má také oporu v doslovu uvedené smlouvy a jest opačné tvrzení žalované strany nesprávné, neboť slova aus Eigenem zu bestreiten znamenají, že dočasný vlastník zavázaných nemovitostí byl povinen dříví dodávati tak, aby školní obec neměla žádné výlohy, dále, že placené školní obcí »výstavné« bylo jen zpropitné, které platila dobrovolně dělníkům a hajným za vystavení dříví, to jest za připravení dříví až k cestě. Naproti tomu tvrdí žalovaná, že poplatek »výstavné« nebyl dobrovolným příspěvkem, že nebyl ani zpropitným, nýbrž že poplatek tento, který se měnil, a který se rovnal výrobním nákladům, byl panstvím předepsán a vybrán jako náhrada za výrobní náklady, a že bez zaplacení tohoto poplatku dříví nebylo vydáno. V tom směru zjistil odvolací soud, že příspěvek žalobkyně nelze považovati za zpropitné aniž za poplatek dobrovolný, nýbrž za poplatek velkostatkem předpisovaný a od něho požadovaný tak, že bez jeho zaplacení dříví nebylo vydáno — a uvedl dále v důvodech: Podle smlouvy z roku 1848 převzal nabyvatel panství povinnost pro věčné časy bezplatně dříví dodávati. Převzal tudíž závazek k určitému výkonu, který spojen jest s nemovitostí tím způsobem, že každý dočasný vlastník zavázaných nemovitostí jest povinen konati tyto úkony. Jde tudíž o reálné břemeno, které tíží nemovitost a není tudíž spojeno s oso-